

Noční Vtáci a vojna obchodníkov časť štvrtá

Dvaja éteristi Zelenej Hory sedeli znudene za malým okrúhlym stolom v hostinci Zlatý Kohút. Bolo pravé poludnie a v uliciach Slny vládlo neznesiteľné teplo. Na stole ležali tanieri s rybacími kosťami a kôpka oranžových šupiek z pomarančov. Z otvorených okien dnu prúdil horúci prímorský vzduch.

Za pultom postával chudý dlhovlasý muž v bielej halene a čiernej zástere. Bol to Kiche, majiteľ hostinca. Práve vyprážal na grile čerstvé ryby, až to syčalo.

Mladý Eteran Naitbird neprítomne hľadel do stola a klepkal po ňom prstami. Stále myslel na to dievča s popolavými vlasmi. Stretol ju pred pár dňami na zámku v miestnosti služobníctva. Rozprávali sa takmer celú noc o éteri. Nemohol ju vyhnúť z hlavy.

Svenol Liotén bol dokonale upravený a učesaný, akoby sa chystal na rande. Pozrel sa cez stôl na svojho spoločníka.

„Na čo myslíš?“ spýtal sa ho.

„Ehm, čo?“ prekvapil sa zamyslený Eteran. „Na nič.“

„Ale prestaň,“ pokračoval skúsenejší Svenol. „Tento pohľad poznám. Po rozume ti chodí nejaká slečna.“

„Ako si vedel?“ čudoval sa Eteran Naitbird.

„Mám ti pripomenúť s koľkými som už bol?“ odpovedal otázkou Svenol. „Bol som zamilovaný viackrát než dokážem napočítať.“

„Pf,“ mávol rukou Eteran. „To sa neráta. Ty sa zamiluješ do každej.“

„Na jednu noc,“ žmurkol na neho Svenol.

„Ale fuj.“

„Tak ako sa volá?“ vyzvedal Svenol. „Je to tá zo zámku?“

„To je jedno.“

„Ubehlo päť dní odkedy sme boli na oslave na zámku a stále máš rovnako zamilovaný výraz v tvári. No tak mi povedz ako sa volá to dievča, ktoré ťa obralo o zdravý rozum.“

Eteran chvíľu váhal. „Volá sa Aládia. Tak sa predstavila.“

„Prečo nejdeš za ňou?“

„A čo sa mám na zámku pýtať na služobníčku Aládiu?“

„Kde je problém?“ podpichol ho Svenol.

„Že máme dôležitejšie veci na práci,“ odfrkol Eteran.

„Myslíš ako sedieť na zadku v hostinci päť dní?“

„Čakáme predsa kým nás zavolajú.“

„A čo z toho,“ spustil Svenol. „Situácia sa zhoršuje. Miestni hovoria o vraždách a potopených lodiach a my tu sedíme.“

„Ty si sa tak dohodol s tou čiernovláskou, nie?“

Svenol prikývol. Jemu zase chodila po rozume záhadná Shasta. Sebavedomá žena, ktorá pracovala pred bohatú obchodníčku Redhu Bibret.

Dvere na hostinci sa otvorili. Vstúpili dnu štyria mestskí strážnici v žltomodrých tunikách. Na hlavách mali širáky s veľkým vtáčim pierkom. V rukách držali halapartne. Ostali stáť pri dverách akoby držali stráž.

Potom dnu vošla modrooká mladá žena s dlhými vlasmi farby popola. Bola odetá skromne len vo voľných hnedých šatách aké nosili dievčatá v dedinách. Na perách mala príjemný úsmev a pôsobila veľmi milo, ba až neškodne. Zamierila priamo k stolu kde sedeli dvaja éteristi.

„Aládia?“ čudoval sa Eteran.

„Ahoj, Eteran,“ pozdravila sa mu. „Môžem si prisadnúť?“

„Samozrejme,“ prikývol.

Aládia si prisadla k stolu. Pohľad jej spočinul na prázdnych špinavých tanieroch.

„Ehm,“ odkašľal si nervózne Eteran. Hlavou pokynul na svojho staršieho spoločníka. „Toto je Svenol. Je to éterista druhého stupňa.“

Aládia prikývla. „Počula som o tebe, Svenol. Veľmi ma teší.“

Svenol sa šibalsky usmial. „Potešenie je na mojej strane.“

K stolu pribehol chudý hostinský Kyche a utrel si masť z rúk do zástery. Ladne sa uklonil.

„Pekný deň, vaša výsosť. Ospravedlňujem sa za ten neporiadok.“ Rýchlo začal zbierať špinavé taniere a pomarančové šupky.

„To je v poriadku, dobrý muž,“ odvetila Aládia.

„Ponúknem vám niečo? Na účet Zlatého Kohúta samozrejme,“

Aládia sa na neho usmiala. „Ale kdeže. Ďakujem. Nechcem nič.“

Kyche prikývol a pobral sa preč aj s taniermi.

Svenol len nedbalo riekol: „Ajáj. Takto to je.“ Už mu bolo všetko jasné.

Eteran Naitbird obrátil zmätený pohľad na mestských strážnikov pri dverách. Potom sa takmer až zhrozene pozrel na Aládiu. „Prečo ti povedal vaša výsosť?“

„To nič,“ riekol Svenol. „Prídeš na to. Ja ti verím.“ Potom žmurkol na mladú popolavo vlasú ženu. „Neboj sa, Aládia. Jemu to dôjde.“

„Dôjde čo?“ ohradil sa Eteran.

Aládia sa dala do reči: „Som dcéra kráľa Galinda.“

„Ale, ale...“ zakoktal sa Eteran. Vybavila sa mu podobizeň kráľa morského národa. Bol to objemný muž a jeho vlasy mali rovnakú farbu ako vlasy mladej Aládie. „Takže tí muži pri dverách sú tvoj sprievod?“

„Presne tak,“ súhlasila mladá panovníčka.

„Pôsobíš tak skromne,“ hovoril ďalej Eteran.

Aládia mykla plecami. „No v paláci máme prepychu dosť. Som z neho unavená.“

Svenol sa pobavene zasmial a uštipačne podpichol svojho spoločníka: „Takže služobná, hej?“

Eteran sa išiel od hanby pod zem prepadnúť. Nemohol uveriť tomu, že strávil celú noc v paláci s dcérou kráľa. „Bola si v miestnosti služobníctva,“ obhajoval sa. „Nevedel som, že si dcéra kráľa. Keby to viem, tak by som... no...“

„Tak čo?“ pokračovala Aládia. „Tak sa so mnou nerozprávaš? Právě pre toto sa obliekam takto. Som nenápadná a ľudia si ma ani nevšímajú.“

„A čo tvoj ozbrojený sprievod?“ spýtal sa Eteran.

„Ach,“ povzdychla si Aládia. „Nápad môjho otca a Shasty. Trvali na tom, aby so mnou chodili strážnici. Chceli, aby som vôbec neopúšťala palác, ale čo som na hlavu?“

Svenol Liotén spozornel: „Povedala si Shasta? Poznáš ju?“

Aládia prikývla. „Preto som tu. Shasta ťa čaká v prístave. Dal sa do pohybu plán ako ukončiť vojnu obchodníkov. Takže ty, Svenol, pôjdeš do prístavu. Viac ti povedať nemôžem.“

„Hneď teraz?“

„Áno.“

Svenol vstal od stola. „Povinnosti volajú. Ospravedlňte ma. Mám dôležité stretnutie.“ Mierne sa uklonil a vybral sa k dverám. „S dovolením,“ oslovil strážnikov pri dverách. Tí mu uvoľnili cestu.

Eteran sedel za stolom s mladou panovníčkou a cítil sa akosi nepríjemne. „Ehm, a my čo?“

„Ty pôjdeš so mnou,“ povedala Aládia.

„Kam?“

„Už si sa plavil na lodi?“ odpovedala mu otázkou. „Bude to zábava.“

Obrovský prístav patril k hlavným výsadám mesta Slna. Pri mólach kotvili desiatky lodí. Väčšinou to boli obrovské obchodné galeony so stiahnutými plachtami. Húpali sa na trblietavej hladine a vŕzgali ako starý voz. Námorníci a prístavní robotníci vláčili truhlice, sudy a vrecia hore

dole. Buď ich vykladali z lodí do skladov, alebo ich nakladali na lode.

Rušné móla lemovali murované sklady, ubytovne a lacné pajzle pre námorníkov, ktorí sa tu chodili opíjať po týždňoch strávených na mori. Čajky lietali po modrej oblohe a škriekali ako zmyslov zbavené.

Svenol Liotén prišiel do prístavu a práve stál v tieni pod dreveným prístreškom pred nejakým lacným hostincom. Horká vôňa piva sa miešala so slaným morským vzduchom. Námorníci sa prechádzali okolo a väčšina z nich bola hore bez.

Pozeral sa na desiatky lodí a nestačil sa čudovať. Keď si uvedomil koľko tu je plavidiel a tovaru, tak pochopil, prečo sa obchodníci pustili do vojny.

„Konečne si tu,“ oslovila ho žena.

Svenol sa otočil. Bola to čiernovlasá Shasta v plnej kráse. Mala na sebe svoje tradičné čierne oblečenie. Za opaskom ukrývala niekoľko nožov a kožených vreciek. Presne takto si ju pamätal zo Zelenej Hory.

„Prečo si ma zavolala?“ spýtal sa Svenol. „Chýbal som ti?“

„To tak,“ odbila ho. „Tu v prístave je chlapov dost.“

„Ale žiadny ako ja,“ odvetil Svenol sebavedomo.

Shasta neveriacky pokrútila hlavou. Spoza opasku vytiahla zvitok a podala ho éteristovi. „Tu máš. Budeš ho potrebovať.“

„Na čo?“ spýtal sa Svenol a rozvinul papier. Skúmavo si prečítal jeho obsah. „Dva sudy, truhlica peria, hodváb, zlato... Čo to je?“

„Tovar,“ odpovedala mu Shasta. „Ideme ho skontrolovať.“

„To ja mám kontrolovať tovar?“

„A čo by si chcel?“ odsekla Shasta. „Stále nerozumiem, prečo si ťa Redha vybrala, ale nevadí.“

„Videla ma hore bez,“ odbil ju Svenol. „A keď si myslíš, že budem robiť prácu skladníka, tak si na omyle.“

Shasta sa k nemu naklonila, až sa ich líca dotkli. Pošepkala mu do ucha: „Ak chceš skončiť v temnici pod Zeleným Mestom tak nech sa páči. Stačí povedať a veľmajster éteru ti zoberie tie pekné zlaté kruhy, čo nosíš na košeli.“

„Si príťažlivá keď sa tváriš takto prísne,“ reagoval Svenol.

„Ach,“ prekrútila Shasta očami. „Tak ideš?“

Svenol prikývol.

Eteran a Aládia sa nachádzali v zátok obkolesenej vysokými skalami. Pokojné vlny omývali piesočnú pláž a ostávala po nich len spenená voda. Na trblietavej morskej hladine sa húpala veľká loď kráľovského námorníctva.

Desiatky kráľovských vojakov v modro žltých tunikách nakladali na malé drevené člny rôzne zásoby, zbrane a jedlo. Tie potom zväžali na kráľovskú loď a nakladali na palubu.

Eteran stál na pláži. Slnko mu svietilo do tváre. Vlny sa rozbíjali a voda sa plazila po piesku až k jeho topánkam. Pozeral sa ako práve kráľovskí vojaci pádlujú na člne. „Čo sa to deje?“ spýtal sa. Bol trochu nesvoj, keďže sa nachádzal v prítomnosti dcéry kráľa. A navyše tu nemal svojho partnera Svenola. Uvedomil si, že bez neho sa cíti trochu ako nahý. Zvykol si na jeho prítomnosť aj keď mu občas liezol na nervy.

„No,“ začala vysvetľovať Aládia, ktorá stála po jeho boku. „Konečne sme vymysleli plán ako ukončiť vojnu obchodníkov.“

„Aha,“ prikývol Eteran. „Ako?“

„Nedáľeko odtiaľto je ostrov,“ pokračovala Aládia. „Dozorný mestskej stráže Cigard Muzan zistil, že na tom ostrove sú piráti, ktorí potápajú naše lode. Teda nie naše, ale lode našich obchodníkov. Z toho ostrova spúšťajú svoje útoky.“

„Takže ich ideme zničiť?“ spýtal sa Eteran.

„Áno aj,“ riekla Aládia. „Zaútočíme na ostrov. Trik je v tom, že na tomto ostrove majú holubov. Takto komunikujú so Slnou. Vymieňajú si správy o tom kde zaútočiť a ktorú loď potopiť. Ich vodca je niekde v prístave v Slně, ale nevieme kde.“

„No a?“ reagoval Eteran.

„Musíme odseknúť hadovi hlavu,“ ozrejmila Aládia. „Viac ti poviem, keď sa nalodíme.“

Pridal sa k nim statný strážnik s mužnou sánkou. Na hlave mal širák s pierkom a za opaskom meč. Bol to dozorný strážnik Cigard Muzan. „Už sme takmer pripravení. Môžeme sa nalodiť.“ Otočil svoj pohľad na mladú panovníčku. „Stále trvám na tom, aby ste ostala tu v bezpečí. Bude to veľmi nebezpečné.“

„Nie,“ odbila ho Aládia. „Idem aj ja. Viem sa o seba postarať.“ Chytila za ruku vedľa stojaceho éteristu. „Eteran na mňa dá pozor, že?“

„Ehm, áno,“ odvetil nespoko. „Samozrejme.“

„Tak ideme!“ zavelil Cigard.

Svenol stál znudene na móle. Za ním kotvila obrovská obchodná loď. Všade boli poukladané rôzne sudy a truhlice. Slnko plávalo vysoko po modrej oblohe a pieklo mu na hlavu. Teplo z neho

vysávalo všetku silu. Musel si rozpnúť košeľu na tri gombíky. Po hrudi mu stekala kvapka potu.

Shasta práve otvorila jednu z truhlíc a porovnávala jej obsah s tým čo má na papieri. „Všetko sedí,“ riekla a zavrela ju.

„Už mi povieš,“ dal sa do reči Svenol, „prečo sme tu?“

„Povedala som ti, že kontrolujeme tovar. A neseď tu ako kôpka nešťastia. Prezrel si tamtie sudy?“

„Hej,“ prikývol Svenol. „Sú tam hodvábne látky.“

„No len aby.“

„Dobre viem,“ pokračoval Svenol, „že tu nie sme kvôli tomu. Stále sa pozeráš smerom do prístavu a premeriavaš si každého námorníka. O čo tu ide?“

„Možno sa mi len páčia,“ odbila ho čiernovláska. „No dobre. Poviem ti to.“

„Konečne.“

„Eteran a Aládia by v týchto chvíľach mali útočiť na ostrov pirátov,“ hovorila Shasta. Rozhliadla sa po móle, či niekto nie je nablízku. „Odtiaľ podnikajú útoky na naše lode.“

„Čože?“ vyhrkol Svenol. Prešla ho aj únava. „Prečo sme potom tu?“

„Len pokoj,“ povedala Shasta. „Piráti z ostrova pošlú holuba. Takto komunikujú s prístavom. Preto sme ich nikdy nevedeli vypátrať. Podľa mojich informácií by mal holub priletieť sem do prístavu. Určite pošlú z ostrova správu, že ich napadlo kráľovské vojsko. Zatiaľ rozumieš?“

„Pokračuj,“ vyzval ju Svenol.

„Kam priletí holub tam je vodca skupiny. Volá sa lišiak Bert. Viac o ňom neviem.“

Svenol tomu začínal chápať. „Takže my čakáme holuba a keď zistíme kam priletel, tak tam vtrhneme?“

„Nie tak celkom,“ odpovedala Shasta. „Musíme počkať kým vypláva nepriateľská loď na pomoc zachrániť ostrov. Vôbec neviem, ktorá to je a ani koľko mužov pôjde. Plán je vylákať ich čo najviac z prístavu.“

„Preto sa stále pozeráš kade tade.“

„A tiež preto, aby som sa nemusela pozerat' na teba.“

„Povedz rovno, že keby sa na mňa pozeráš dlhšie, tak by si sa zamilovala,“ riekol sebavedomo Svenol a pozeral sa jej pritom do očí.

„Pf,“ odfrkla Shasta. „To tak. Tieto reči na nejakú naozaj zaberajú?“

„By si sa čudovala.“

„To je jedno,“ mávla rukou. „Radšej dávaj pozor na lode. Piráti budú mať naponáhlo. Tak ich spoznáme.“

„A mám sa tváriť, že kontrolujem tovar?“

„Stále nás niekto pozoruje,“ ozrejmila Shasta „Preto sme vás s Eteranom rozdelili. Sme tu

len ty a ja.“

„Počkať,“ ozval sa Svenol. „A čo mestská stráž? Nikto nám nepomôže?“

„Nie si až tak bystrý,“ riekla Shasta. „Keby sú tu strážnici, tak by niečo podozrievali. Teraz sme tu len my dvaja a kontrolujeme tovar. Vedia o nás, ale nič netušia. Sme len dve osoby, ktoré behajú po móle s papierom.“

„Takže,“ rozhovoril sa Svenol. „Eteran zaútočí na ostrov, oni pošlú holuba sem do prístavu, aby poslali posily. My počkáme, kým piráti odídu na lodi preč a potom čo?“

„Pozrieme sa z ktorého pajzla vybehnú piráti a potom tam pôjdeme na návštevu. A je tu ešte jedna vec.“

„Čo?“

„Ten muž, lišiak Bert, je divoký éterista. Vraj používa akési éterické kamene, aby otvoril tajné dvere a dostal sa do svojej skrýše. Tieto kamene sa dajú vycítiť len pomocou éterických vlákien.“

„A ty chceš, aby som ich našiel.“

„No vidíš. Prišiel si na to aj sám.“

Svenol si povzdychol, no nepovedal nič.

„A aby si vedel, sme na to sami. Nikto nám nepomôže. Väčšina strážnikov ide na ostrov pirátov. Vráťane dozorného Cigarda.“

„To je riskantné,“ poznamenal Svenol.

„Máš lepší plán? Nie? No tak maj oči na stopkách a dávaj pozor.“

Lod' kráľovského námorníctva so doplavila na ostrov pirátov. Zakotvila pri provizórnom móle, ktoré bolo očividne zbúchané narýchlo, no dalo sa po ňom prejsť na zlatistú pláž lemovanú zelenými palmami. Celkom iste ho využívali piráti.

Muži vyskakali z lode na vratké mólo a rozbehli sa po ňom na pláž. Vytasili meče, pripravili halapartne a zoradili sa do formácie. Cez päťdesiat mužov v modro žltých uniformách čakalo na nepriateľa. Dozorný strážce Cigard Muzan bol na čele.

Z palmového porastu vybehli za veľkého kriku desiatky pirátov ozbrojených šablami. Zaútočili na kráľovských vojakov.

Strhla sa chaotická bitka.

Eteran bol stále na palube lode. Držal sa zábradlia a z výšky sa pozeral na krutý boj. „Idem im pomôcť.“

„Ja tiež,“ dodala Aládia a odniekiaľ vytiahla dýku.

„Nie,“ zastavil ju Eteran. „Odlož ten nôž. Ostaneš tu na lodi. A schovaj sa, aby ťa nikto nevidel.“

„Ale...“

„Mám ťa predsa ochraňovať,“ ohradil sa prísne Eteran. Sám bol prekvapený z toho ako rázne zareagoval. „Ostaň prosím na lodi.“

Aládia prikývla a odložila dýku.

Eteran zišiel z lode po rebríku na mólo. Spojil ruky pred hrud'ou a siahol po éteri. Nevedel ešte ovládať prúdenie energie tak ako Svenol, ale veľa sa od neho naučil. Pocítil nával obrovskej sily. Svaly ho začali páliť a žily mu navreli k prasknutiu. Určite nebude tak rýchly ako skúsenejší éteristi, ale aj tak bude dva, možno trikrát rýchlejší ako bežný človek.

Rozbehol sa nadľudským tempom po krehkom móle priamo medzi bojujúcich mužov. V ruke zhmotnil biely éterický meč.

Aládia sa skrčila za lodné zábradlie a nenápadne spoza neho nazerala. Všimla si, že z korún paliem vyletel holub. Letel po modrej oblohe smerom k mestu Slna.

Svenol vypil vodu z mechu na pár dúškov. Stále čakal na móle aj s čiernovlasou Shastou. Deň pokročil a slnko začínalo klesať k morskej hladine. Lode v prístave vrhali na hladinu dlhé tiene. Čajky lietali po oblohe, alebo vysedávali na lodných zábradliach.

„Stále nič,“ poznamenal éterista a šmaril prázdny mech na truhlicu.

„Hej,“ drgla do neho Shasta. „Pozri tam,“ ukazovala ponad lode kamsi na oblohu.

„Holub,“ riekol Svenol.

„Máme ich,“ povedala Shasta. „Dávaj pozor. Ale nenápadne. Nezazerať.“

Holub pristál na niektorej zo striech. Takto z móla bolo ťažké určiť o ktorú budovu sa jedná.

Netrvalo dlho a z jedného pajzlu presne v strede prístavu vybehlo cez dvadsať mužov. Behali po prístave hore a dole. Zvolávali posily.

Svenol a Shasta nenápadne sledovali celé dianie. V prístave bolo vždy rušno a za normálnych okolností by si možno ani nevšimli, že muži sa zbiehajú na palube jednej z desiatok lodí. Táto kotvila takmer na konci s najlepším prístupom na šíre more. Veď lode plávali hore a dole neustále celý deň.

Zdvihli sa plachty a loď konečne vyplávala.

„Ideme,“ zavelila Shasta.

„Neviem sa dočkať,“ odvetil Svenol.

Svenol Liotén a Shasta prišli k hostincu zhruba v strede prístavu. Bol to obyčajný pajzel pre námorníkov. Nad dverami visela stará hrdzavá kotva a zdalo sa, že sa čochvíľa odtrhne. Na zemi boli zoschnuté zvratky a vo vzduchu smrdel zatuchnutý moč. Stenu hostinca určite používali opilci ako záchod.

„Je zavreté,“ poznamenal Svenol ako mykal kľučkou.

„Tak si otvoríme,“ riekla Shasta.

Svenol uvoľnil trochu éteru a rozprúdil ho do tela. Potom jednoducho vykopol vratké dvere, až vyleteli z pántov. S lomozom dopadli na podlahu.

Shasta sa začala obzerať okolo, či ich niekto nepozoruje. Robotníkov bolo v prístave pomenej a väčšina bola zalezená buď v krčmách, alebo v nocľahárňach. Tých pár pracujúcich mužov vôbec nezaujímal, čo sa deje. Akiste to nebolo prvý raz čo niekto vyvalil niekde dvere.

„Veľmi nenápadné,“ riekla čiernovláska.

Svenol vošiel dnu. Ovalila ho horká vôňa piva. Nikde nebolo ani nohy. Na okrúhlych stoloch sa kopili prázdne poháre. Na niektorých ležali rozložené karty a v jednom zapichnutá dýka. Všade po podlahe boli pľuvance a rozliate pivo. Na opačnom konci krčmy stál pult za ktorým sa nachádzali drevené sudy.

„Krásne miesto,“ zhodnotil Svenol. Pach tohto pajzla ho štipal v nose a s každým nádychom cítil na jazyku hnusný horkastý vzduch.

„Nezdržujme sa,“ vyriekla Shasta. „Musíme nájsť vchod do tajnej skrýše.“

„Čo mám robiť?“ opýtal sa Svenol.

„Neviem,“ mykla plecami. „Mali by tu byť éterické kamene. Viac neviem.“

Svenol sa prechádzal po krčme hore a dole. Topánky sa mu lepili k podlahe. Obzeral sa na všetky strany, no nič zvláštne nevidel. Tam bola spadnutá stolička, pod jedným stolom zaschnutá krv a v rohu rozbitý pohár. Nikde žiadne kamene.

Na jednom stole si všimol niekoľko mincí. Neváhal a hneď si ich hodil do vrečka.

„Na toto si odkázaný?“ spýtala sa ho Shasta.

On jej venoval letný pohľad. „Aby som ťa mal za čo pozvať na večeru. Na námestí umelcov je jeden dobrý hostinec. Majú tam...“

„Ale prestaň,“ odbila ho čiernovláska. „Radšej hľadaj tie kamene.“

„Žiadne tu nie sú,“ povedal Svenol.

„Musia byť.“

„Skúsím niečo.“

Svenol siahol po éteri a zavrel oči. Vytvoril z neho neviditeľné éterické vlákna a nechal ich

rozplynúť po celej krčme. Boli ako pavučina, ktorú unáša vánok.

Čosi zacítil. Slabučké stopy éteru. Sústredil sa na svoje vlákna a snažil sa zistiť, odkiaľ tá energia prichádza. Mysľou prechádzal celú krčmu. Bolo to ťažké a zdalo sa, že ten záhadný éter prichádza od všadiaľ a odnikiaľ zároveň. On na to však príde. Už to takmer mal.

„Tam!“ vykrikol Svenol a otvoril oči. Prebehol za pult. Sudy tam boli poukladané tak, že medzi nimi bola malá medzera akurát na jedného človeka.

„Čo tam je?“ opýtala sa Shasta.

Svenol sa vopchal medzi sudy. Rukou prechádzal po šedej stene. „Tu niečo cítim,“ dal sa do reči. „V tejto stene sú tie kamene. Tri celkovo. Sú zamurované vnútri. Ide z nich éter. Sotva ho je cítiť. Ktokoľvek ich používa musí byť veľmi dobrý v ovládaní éteru.“

„To bude lišiak Bert,“ ozrejmila Shasta.

„Lišiak moju riť,“ odfrkol Svenol. „Sleduj toto.“

Kus steny presne medzi sudmi sa s lomožom otvoril a odhalil tak skryté schodisko smerujúce do podzemia.

„No čo?“ spustil Svenol. „Dobré nie? Kto je tu lišiak? Stačilo do tých kameňov odvieť éter.“

„Netrep a pohň sa dole.“

„No dobre, dobre. Veď už idem.“ Svenol sa vybral dole do tmavých pivničných útrob.

Tmavé schodisko viedlo do úzkej podzemnej chodby osvetlenej malými olejovými lampami. Chladný a zatuchnutý vzduch sa dýchal len ťažko. Výklenky v stenách boli plné rôznych truhlíc a dební. Nachádzalo sa v nich zlato, hodváb, mydlá a drahé koreniny. Takto cenný tovar by niekto dokázal aj zabiť.

„Toľko vecí,“ rozhovoril sa Svenol ako sa obzeral z jednej strany na druhú a obdivoval tovar vo výklenkoch. „V takejto špinavej pivnici.“

„Dávaj pozor na pasce.“

„Žiadne tu nie sú. Je tu príliš veľa drahých vecí. Na truhliciach nie je prach, takže ich menia často. Podľa mňa tu býva celkom živo. Na pasce tu nie je priestor.“

„Asi máš pravdu.“

„Ja mám vždy pravdu.“

„A čo tie dvere?“ spýtala sa Shasta ukazujúc na koniec chodby.

„To zistíme,“ odpovedal Svenol a vybral sa priamo k nim.

Chytil kľučku a skúsil ich otvoriť, no boli zamknuté. Otočil sa na čiernovlásku. „Už si videla

dvere lietat?“ spýtal sa jej a nečakal na odpoveď. Za pomoci éteru kopol do dverí. Bola to rana sťa by do nich udrelo obrovské baranidlo.

Dvere odleteli dobrých päť skokov dozadu a dopadli do stredu miestnosti. Svenol a Shasta vošli dnu.

Bola to pracovňa podobná tým, aké mali šľachtici. Pri stenách boli poukladané rôzne skrine. Zo stropu visel svietnik s éterickým svetlom. Za pekným zdobeným stolom stál akýsi muž.

Bol štíhly a hrdo vystretý do plnej výšky. Mal na sebe voľnú bielu košeľu. Dlhé čierne vlasy zviazané v cope a upravený tenký fúz nad hornou perou mu dodávali rafinovaný, priam až lišiacky vzhľad.

„Očakával som vás,“ prihovoril sa im s pokojom a vôbec mu nevadilo, že dvere na jeho pracovni vyleteli z pántov. „Volám sa Bert, ale hovoria mi aj lišiak.“

„Ja som Svenol, ale hovoria mi aj opravár dverí. A vidím, že tie tvoje nie sú celkom v poriadku.“

„Ach,“ povzdychla si Shasta. „Počúvaj ma, Bert. Skončil si. V tejto chvíli kráľovská stráž prehľadáva tvoj ostrov.“

„Viem,“ povedal s pokojom Bert. „Prečo myslíte, že tu nikto nie je?“

Shasta sa zamračila. „Čo tým chceš povedať?“

„No veľa strážnikov v paláci asi neostalo,“ hovoril lišiak, „A poviem len toľko, že nie všetci moji muži išli loďou na pomoc.“

Shasta a Svenol si vymenili pohľady. Niečo tu nesedelo.

Lišiak Bert pokračoval: „Vy máte síce ostrov, ale ja mám vášho kráľa. Áno, je to tak. Kráľ Morského národa Galindo je v mojich rukách. Tak isto aj celý palác a všetko v ňom. Zatiaľ čo tu strácate čas, tak moji piráti obsadili celý palác.“

„A... Ale...“ zakoktala sa Shasta. „Klameš. O našom pláne si nemohol vedieť. Nikto o ňom nevedel len ja a...“

„Len ty,“ prerušil ju Bert. „A kto ešte?“

„To je jedno,“ odfrkla Shasta.

„Ajaj, aké nešťastie,“ hovoril ďalej lišiak Bert, „Pracujem pre ňu. Ak sa o čokoľvek pokúsite, tak Galindo príde o život. Moji ľudia ho podrežú ako prasiatko.“

Svenol sa nestíhal čudovať. „Čo sa to tu deje?“

„To je hlúposť!“ vykrikla Shasta. Jednou rukou zvierala rukoväť dýky za opaskom. „To nedáva zmysel. Prečo by Aládia zradila svojho otca?“

„To ja neviem,“ odpovedal Bert. „Ale dá sa to ľahko domyslieť.“

Shasta bleskurýchle vytasila dýku a hodila ju po lišiakovi za stolom. Ten sa stihol uhnúť.

„Vedľa,“ zhodnotil.

Ozval sa hlasný trest, až otriaslo stenami pracovne. Strop praskol a popadali z neho úlomky.

Svenol odviezol do tela všetok svoj éter a rozbehol sa priamo na Berta. Jeho vnímanie reality sa spomalilo. V ušiach počul tlkot svojho srdca. Žily mu išli prasknúť. Svaly ho pálili, akoby ho niekto hodil do ohňa. Zdalo sa, že sa zastavil čas.

Preskočil stôl a natiahol pred seba otvorenú dlaň. Lišiak Bert stál na mieste ako prikovaný. Nemal šancu zareagovať. V skutočnosť nestihol ani žmurknúť a Svenol už bol pri ňom. Zdrapil ho za krk ako hus pred porážkou.

Nechal svoj éter rozplynúť. Všetko sa vrátilo do normálneho stavu.

„Chceš niečo vedieť?“ povedal Svenol ako ho dusil. „Klamal som. Nie som opravár dverí. Som éterista druhého stupňa.“

Bert bol očividne z tej rýchlosti zaskočený. Pleštil oči a chrčal. Nemohol sa poriadne nadýchnuť. Bolo mu to však jedno. Siahol po vlastnom éteri. Rozprúdil ho do tela.

Shasta mu na poslednú chvíľu šmarila do tváre štipku éterického prášku. Presne toľko, aby neuškodila aj Svenolovi. Lišiak rázom stratil spojenie s éterom.

„Je po všetkom,“ povedala Shasta. Vykrútila mu ruky za chrbát a pevne ich zviazala kusom lana. Svenol jej pri tom pomáhal.

„Mýliš sa,“ ohradil sa lišiak. „Je jedno čo sa mi stane. Na mne vôbec nezáleží.“

„Ale ba?“ odfrkla Shasta.

„A čo chceš urobiť?“ pýtal sa Bert. „Zoberieš ma do paláca? Keď ma takto uvidia moji piráti, tak je po kráľovi. Hodíš ma do mora? Alebo do žalára? Kráľ a palác je aj tak náš. Nemôžete urobiť nič. Nič, počuješ ma?“

Shasta sa pozrela na Svenola. „Má pravdu. Nemôžeme nič robiť.“

„Ale môžeme,“ odvetil éterista.

„Čo?“ opýtala sa Shasta.

Svenol vrazil lišiakovi poriadnu ranu do brucha, až toho chudáka prehlo ako luk a rozkašľal sa.

„Jaj, prepáč,“ ospravedlnil sa mu Svenol a potľapkal ho po chrbte. „To mi ušlo. Nechcel som.“ Potom mu chytil hlavu a treskol mu ňou o stôl. Naklonil sa k nemu bližšie a začal mu hovoriť priamo do ucha. „Zase som klamal. Chcel som ti vraziť. A vieš čo? Mám jeden nápad. Nepôjdeme do paláca, ani do žalára.“

„Počkať,“ ozvala sa Shasta. „Čo s ním chceš robiť?“

„Uvidíš.“

Svenol viedol zviazaného lišiaka Berta po prístavnom móle. Slnko práve zapadalo za nekonečnú morskú hladinu. Obloha naberala všetky nádychy oranžovej farby. Lode sa pokojne húpali do rytmu vln.

„Hej!“ zakričal Svenol z móla na muža, ktorý práve stáčil na palube lode lano. „Hej ty!“

„Čo?“ spýtal sa muž.

„Ty si kapitán?“

„Tak je. Kto sa pýta?“

„Kráľovský dvor!“ odpovedal mu Svenol.

„Hovno z chobotnice a nie kráľovský dvor!“ zakričal muž. „Dajte mi pokoj.“

Shasta sa pridala do rozhovoru a zamávala akýmsi papierom. „Tu je poverenie konať v mene kráľa!“ kričala tak, aby ju bolo počuť až na palubu. „Hod' nám rebrík!“

Kapitán lode si prezrel trojicu dole na móle. „Chytaj!“ zhodil lanový rebrík.

Lišiak Bert bol zmätený. „Počkať, počkať. Čo sa to tu deje?“

Svenol sa na neho usmial. „Povedal si, že do paláca nemôžeme ísť. Tak pôjdeme na ostrov. Čo povieš?“

„Čo?“ vyhrkol Bert. „Nie, nie. To nie.“

„To áno,“ riekol Svenol. „Tam sa spýtame Aládie, čo si o všetkom myslí.“

Shasta už vyliezla na palubu lode a práve ukazovala kapitánovi poverenie. Ten prikývol.

Na ostrove pirátov už bolo po všetkom. Piesok ostal nasiaknutý krvou. Pod palmami kľáčalo niekoľko mužov so zviazanými rukami. Proti kráľovskej stráži nemali obyčajní piráti šancu. Navyše väčšina z nich bola opitá.

Schýľovalo sa k večeru. Slnko sa strácalo za morskou hladinou. Kráľovskí strážnici práve kontrolovali zhabaný lup. Na pláži zhromaždili kopy truhlíc a sudov.

„Viac ako polovica tovaru je z našich stratených lodí,“ zhodnotil dozorný strážce Cigard Muzan.

Eteran stál vedľa neho. „Ako to odvezieme do Slny?“ spýtal sa. Bol zoslabnutý a najradšej by sa zvalil do piesku. Vyčerpal ho boj po ktorom mu na rovnošate ostali zaschnuté kvapky krvi. Neostala v ňom ani štipka éteru.

„Je toho veľa,“ odpovedal Cigard. „Budeme potrebovať ešte jednu loď.“

„Ako sú na tom strážnici?“

„Neprišli sme ani o jedného, ale máme niekoľko zranených.“ Dozorný strážce si prezrel zviazaných pirátov opodiaľ. „Bolo by to oveľa horšie, keby tu s nami nie si, Eteran.“

„To nestojí za reč,“ odvetil mladý éterista.

„Ostrov je teraz náš,“ zhodnotil Cigard. „To je veľký úspech.“

„Počkat,“ ozval sa Eteran. „A čo tá loď z prístavu. Prídu sem predsa ďalší piráti, nie?“

„Zastaví ich naše námorníctvo,“ vysvetlil Cigard. „Najrýchlejšia cesta na ostrov je okolo skalných útesov. Tam čaká kráľovská loď. Skríži im cestu.“

„Vidím,“ odvetil Eteran, „že to máte dobre naplánované.“

„Musíme s týmto krviprelieváním skončiť. To si vyžaduje svedomitú plánovanie.“

„To áno.“

Pridala sa k nim popolavá Aládia. Otvorila jednu truhlicu a vybrala z nej kus hodvábnej látky. Rozprestrela ju pred seba. „Túto som objednávala ja. Otec chcel vymeniť niektoré závesy v paláci.“ Vrátila hodváb naspäť a povzdychla si. „Tolko trápenia kvôli materiálnym veciam.“

„Ľudia chcú majetky,“ povedal Eteran. „Dáva im to pocit moci.“

„Ale nemusia sa preto zabíjať,“ otočila pohľad na dozorného strážu. „Čo spravíme s mŕtvymi pirátmi?“

„Moji muži ich telá hodili do mora,“ odpovedal Cigard. „Poslúžia ako potrava žralokom.“

Aládiu táto predstava netešila. „Čo keď mali rodiny?“

„Na to mali myslieť predtým ako začali potápať naše lode a kradnúť,“ rozhovoril sa Cigard. „A navyše nemáme ich ako odviešť do mesta. Máme cez dvadsať väzňov a celé kopy tovaru.“

„Dobre teda,“ riekla popolavá Aládia. „Aký bude ďalší postup?“

„Navrhujem prečkať noc na ostrove,“ ozrejmil Cigard. „Ráno sa vrátíme do Slny a zorganizujeme ďalšie lode, aby odviezli všetok ten tovar.“

Aládia prikývla.

„A teraz ma ospravedlňte,“ pokračoval Cigard Muzan. „Idem rozdeliť mužom robotu.“

Aládia sa otočila na Eterana a chytila ho za ruky. Pozrela mu priamo do unavených očí. Vyzeral s ňou by nespál celý týždeň. „Si v poriadku?“ spýtala sa ho.

„Áno,“ odpovedal jej. „Som vyčerpaný. Nemám žiaden éter.“

„Ja ti ďakujem za pomoc,“ hovorila Aládia. „V mene kráľa aj v mene mojom.“

„Nie je vôbec za čo,“ riekol skromne Eteran. Začínal sa snád červenať?

„Ale je.“ Aládia sa k nemu naklonila a dala mu pusku líce. „Ja... Ehm,“ zasekla sa. „Prepáč. Idem radšej kontrolovať tovar,“ riekla náhle. Otočila sa pobrala sa preč.

Eteran Naitbird ostal stáť ako obarený.

Bola noc a na pláži na ostrove pirátov horelo niekoľko ohňov pri ktorých posedávali

kráľovskí strážnici a opekali si jedlo.

Eteran ležal v tme pod palmou a pozeral na oblohu posiatu hviezdami. Morské vlny upokojujúco šumeli a hladina sa ligotala pod striebristou mesačnou žiarou. Vládlo bezvetrie a vzduch bol stále príjemne teplý.

Nemohol z vyhnat' z hlavy bozk od Aládie. Odvtedy ju nevidel. Normálne sa mu vyhýbala.

„Lod'!“ zakričal niekto z tmy. „Blíži sa lod'!“

Na pláži zavládol chaos. Strážnici sa pripravovali na boj.

Pod mesačným svetlom sa dal rozoznať obrys galeony. Blížila sa k mólu.

„Do čerta,“ zaklial dozorný stráža Cigard Muzan. „Žiadna lod' sa sem nemala dostať.“

Pribehla k nemu Aládia. „Čo sa to deje?“

„Blíži sa sem plavidlo.“

„Piráti?“ opýtala sa Aládia.

„Pripravte sa na boj!“ zakričal Cigard na svojich mužov. „Zomknite sa do formácie! Rýchlo!“

Všetci netrpezlivo čakali. Ohne plápolali a vrhali na piesok mihotavé tieňe ozbrojených mužov. Napätie sa dalo krájať. V tme sa nedala rozoznať ani len vlajka na prichádzajúcej lodi.

Eteran pozoroval dianie z temnoty pod palmami. Neostal mu žiaden éter a bol vyčerpaný. V boji bude nepoužiteľný. Jeho jedinou zbraňou teraz boli holé päste.

Lod' zastavila na začiatku drevného móla. Teraz tam kotvili dve galeony, každá na jednej strane. Ktosi zhodil z paluby lanový rebrík. Neznáme osoby schádzali dole.

Cigard Muzan stál na čele formácie. Prižmúril oči a zahľadel sa do tmy. Videl ako po móle kráčajú tri osoby.

„Zložte zbrane!“ kričal. „To sú naši! Zložte zbrane! Koniec poplachu!“ Nahlas si vydýchol. Ďalší boj proti pirátom by nedopadol dobre. Jeho muži boli unavení a niektorí utrpeli zranenia.

Shasta, Svenol Liotén a zviazaný lišiak Bert vošli na žiaru ohňov.

„Čo tu robíte?“ čudoval sa Cigard Muzan. Svoj meč odložil do puzdra za opaskom.

„Kde je Aládia?!“ vykrikla nahnevane čiernovlasá Shasta. Úplne ignorovala dozorného stráža.

„Tu som,“ priskočila k nej popolavá žena. „Čo sa deje? Prečo ste tu?“ čudovala sa a pohľadom preskakovala z jedného na druhého.

„Poznáš ho?“ Shasta postrčila pred seba lišiaka Berta. „Pozri sa poriadne a povedz mi, či ho poznáš?“

„Čo? Nie, nepoznám.“ odvetila Aládia. Vyvaľovala na toho muža oči, sťa by to bol duch.

„Že nie?“ rozčuľovala sa Shasta. Bola ako pes odtrhnutý z reťaze. „Tak prečo vedel o našom pláne? Ha? Prečo tvrdí, že pre teba pracuje?“

„Ja neviem,“ ohradila sa Aládia. Hlas sa jej triasol. „Ja... ja vôbec neviem o čom hovoríš.“

Shasta kopla lišiaka Berta zozadu do nôh. Ten sa zaboril kolenami do piesku. Zdrapila ho za čierny vrkoč, vytasila dýku a priložila mu ju na krk. „Podrežem ho ako sviňu! Hneď teraz mi povedz, čo s ním máš!“

Aládia sa nezmohla ani na slovo. Do očí sa jej tlačili slzy.

„Hej,“ ozval sa lišiak Bert. „Môžem k tomu niečo povedať?“

„Hovor,“ vyzvala ho Shasta. Stále však držala čepeľ na jeho hrdle.

„Vo vrecku je list,“ hovoril lišiak. „Od Aládie. Je na ňom podpísaná.“

Shasta siahla do vrecka. Voľnou rukou z neho vytiahla poskladaný kus papiera a podala ho Svenolovi, ktorý stál vedľa. „Na, prečítaj čo sa tam píše.“

„No,“ spustil Svenol a naklonil sa tak, aby žiara z ohňa osvetlila písmo. „Napadnú ostrov a prístav. Palác bude prázdny. Nesmieme prezradiť plán. Vieš čo máš robiť. Prídeš o mužov, ale získame viac.“ Prečítal z listu a nahlas si povzdychol. „Podpísaná Aládia. Je tu dokonca aj pečať.“

Shasta mala v očiach vražedný pohľad. Pritlačila dýku lišiakovi na kožu a pozerala ho. Z rany vytiekli kvapky krvi.

„Au!“ zakričal lišiak Bert

„Počkať!“ zhúkla Aládia a vytrhla Svenolovi list z rúk. „Toto nie je moje písmo! Ani môj podpis!“ Mávala listom ako zbláznená. „Aha, len sa pozri! Ale... ale pečať je pravá,“ dodal potichu. „Pečať je pravá.“

Shasta konečne povolila a vrátila dýku za opasok. „Ani sa nepohni,“ prikázala lišiakovi.

„Kde by som asi tak išiel,“ odfrkol Bert. Kľáčal v piesku a ruky mal zviazané za chrbtom.

„Ukáž ten list,“ nakázala čiernovláska. „Mimochodom ja tvoje písmo ani podpis nepoznám, ale poznám kráľovskú pečať. A táto je naozaj pravá.“ Pozrela šedovláske uprene do vlhkých očí. Odrážalo sa v nich svetlo plameňov. „Povedz mi pravdu. Prečo si nás zradila?“

„Nezradila!“ bránila sa Aládia. „Prečo by som to robila? Čo je to za hlúposť? Tento list nie je odo mňa.“

„A kto ho teda napísal?“ vyštekla Shasta. „O pláne sme vedeli len my dve. Len ty a ja. Nikto iní. Dokonca ani Svenol a ani Eteran. Ani Cigard Muzan o ničom nevedel. Ani strážnici. Nikto!“

„No ja...“ Aládia odvrátila pohľad a pozrela sa do zeme. „Vedela o tom ešte jedna osoba.“

Shasta sa zamračila. Začínala sa od hnevu triasť. Zaťala päst' až jej zbledli hánky. „Hovor.“

„Redha Bibret,“ prezradila Aládia. „Chcela vedieť všetko. Vždy som si s ňou dopisovala, lebo môj otec je... no veď vieš. Má radšej víno ako povinnosti. Včera dokonca prišla neohlásene do

paláca. Myslela som si, že to vieš.“

Svenol Liotén len počúval a sledoval dianie, no teraz mal chuť niečo povedať. Radšej však ostal ticho. Spájal si súvislosti dokopy. Niektoré veci začínali dávať zmysel.

„Re... Redha?“ zakoktala Shasta. „V Slnu? Priamo v paláci?“

Aládia prikývla.

„Ale...“ dostala zo seba prekvapená Shasta. „Ale to nedáva zmysel.“

„Ehm,“ odkašľal si lišiak kľáčiaci na kolenách, aby na seba pripútal pozornosť. „Ja som listy od Aládie dostával dlhšie. Tak isto aj peniaze. A tiež informácie o pohybe vašich lodí a o vašich spojencoch.“

„Hlúposť!“ ohradila sa Aládia. „Nikdy som nikomu neplatila. Veď ja ani nemám prístup do pokladnice!“

„Počkať,“ pridala sa Shasta. „To je pravda. Toto je pravda. A navyše žiadne mince z pokladnice nezmizli. Kto potom za všetko platil?“

Ozval sa Svenol Liotén: „Redha,“ riekol nahlas. „Redha Bibret. Už tomu rozumiem. Celej vojne obchodníkov. Všetko je to len šaráda. Ja, môj partner Eteran, aj ty, Shasta. Aj strážnici a Cigard Muzan. Dokonca aj ty, lišiak Bert. Všetci sme len herci. Redha to celé narafičila.“

„Ako to myslíš?“ spýtala sa Shasta.

„Kto ovláda Slnu, ovláda celý obchod,“ spustil Svenol. „Redha nás zmanipulovala. Vyvolala vojnu obchodníkov sama so sebou. Oklamala nás všetkých. Takmer sme sa pozabíjali medzi sebou. Potopila vlastné lode.“

„Hej!“ skočila mu do reči Aládia. „Tieto veci tu na ostrove,“ hovorila dychtivo. „Skoro všetko sú to objednávky z paláca. Nikto nevie, ktorá loď čo vezie a odkiaľ. Unikli len objednávky z paláca. Aha, pozrite sa,“ otvorila truhlicu, ktorú už predtým cez deň kontrolovala. Vybrala z nej kusy látky. „Toto je na závesy v paláci,“ šmarila ich naspäť, akoby nemali hodnotu. Otvorila ďalšiu truhlicu. „V tejto sú strieborné príbory. Taktiež mali ísť do paláca.“

„Niektoré,“ hovorila Shasta. „Niektoré vyzrádzal kráľovské objednávky.“

„Redha,“ riekol Svenol. „Vravím vám, že to je ona. Zaplatila tuto lišiakovi a dávala mu informácie o lodiach z paláca, lebo o tých priamo vie. Ona jediná má právo ho zásobovať.“

„Ehm,“ znova na seba upozornil lišiak Bert. „Ja som o žiadnej Redhe nikdy nepočul.“

„A kedy si sa dostal do Slny?“ spýtala sa ho Shasta.

„No bolo to už dávno,“ odpovedal jej. „Niekoľko mesiacov tomu bude. Prišiel som skôr ako éteristi. Dostal som list od Aládie a mešec mincí.“

„Odo mňa nie,“ bránila sa popolavá princezná.

„No,“ prehovorila Shasta a pomohla lišiakovi vstať. „A čo tvoji ľudia v paláci? Skutočne ho obsadili?“

„Áno,“ odpovedal Bert. „Kráľ je v zajatí.“

„Čo?!“ vyhrkla Aládia. „Môj otec je...“

„Nič sa mu nestane,“ prerušil ju Bert. „Pokiaľ prídem do paláca celý. Taká je dohoda. To je jediná šanca ako prežije. Ak sa ktokoľvek pokúsi na palác zaútočiť, tak kráľ zomrie.“

„Dost’!“ vykrikla Shasta. „Presunieme sa na loď. Tam sa dohodneme čo ďalej. No tak! Všetci zúčastnení na loď!“

Svenol sa rozhlíadal okolo. „Kde je Eteran?“ spýtal sa.

„Tu som,“ ozvalo sa spoza jeho chrbta.

„Ty si tu celý čas?“ čudoval sa Svenol.

Eteran prikývol a pošepkal: „A že sa to celé zamotáva.“

„To teda,“ pritakal Svenol. „Pod’me na tú loď.“